

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI BẢY
TIỂU HOÀNG ĐẾ MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Ti Tiểu Bảo rảo bước chạy ra la lên :

- Này này ! Các vị đại vương trên núi Phục Ngưu ! Hãy nghe tôi nói một câu.

Quần hùng chỉ chờ gã đứng ra can thiệp nên vừa nghe gã nói đều ngoảnh lại.

Cao Ngạn Siêu hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ có điều chi muốn nói ?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại :

- Các vị có biết lai lịch người bị bắt đó thế nào không ?

Cao Ngạn Siêu đáp :

- Hẳn là thứ công tử của Diên Bình quận vương ở Đài Loan. Dĩ nhiên ta biết rõ lắm. Gã ăn nói vô lễ. Nếu bọn ta không nể mặt cha gã thì dù gã có mười cái đầu, bọn ta cũng chặt cho bằng hết. Quân sơn trại của ta rất đông người mà hiện lâm vào tình trạng khuyết lương thảo, nên bữa nay giữ gã lại để vay tạm gia gia gã trăm vạn lạng bạc.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Một trăm vạn lạng bạc là chuyện nhỏ, để tại hạ cho các vị ??? cũng được

Cao Ngạn Siêu cười ha hả hỏi :

- Tiểu huynh đệ, tôn tính đại danh là gì ? Tiểu huynh đệ y vào đâu mà dám khoác lác như vậy ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Tại hạ tên gọi Vì Tiểu Bảo .

Cao Ngạn Siêu la lên một tiếng úi chà ! Rồi vòng tay thi lễ, khom lưng xuống nói :

- Té ra là Tiểu Bạch Long Vi anh hùng ! Vi anh hùng đâm chết đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu là Ngao Bái, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ. Bọn tại hạ rất đem lòng ngưỡng mộ. Bữa nay được bái kiến tôn nhan quả là tam sinh hữu hạnh.

Bọn Phàn Cương tiếp tục kính cẩn hành lễ.

Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp :

- Tại hạ không dám.

Cao Ngạn Siêu nói :

- Vì nể mặt Vi anh hùng, bọn tại hạ buông tha cho gã họ Trịnh này. Cả số bạc một trăm vạn lạng cũng không dám lãnh nữa.

Từ Thiên Xuyên lấy trong bọc ra hai đỉnh bạc lớn, cầm hai tay cung kính dâng lên nói :

- Vi anh hùng ! Nếu trên đường Vi anh hùng không đủ tiền xài thì xin thu lấy một trăm lạng bạc này để chi dụng.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đa tạ các vị bằng hữu.

Gã thu lấy đỉnh bạc đưa cho A Kha.

A Kha tuyệt không ngờ tên tiểu ác nhân này lại oai danh lẫy lừng như vậy. Đến bọn cường đạo hung thần ác sát mới nghe tên gã đã coi như thần thánh đội trên đầu.

Cô có biết đâu tên "Tiểu ác nhân" đó chính là cấp bậc trên đầu của "Đại cường đạo" kia. Hai bên một cốt một đồng diễn thành màn kịch rất hấp dẫn.

A Kha vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, tự nhủ :

- Trịnh công tử thoát nạn rồi.

Bỗng thấy Phong Tế Trung tiến lên một bước hỏi :

- Hãy khoan ! Vi anh hùng ! Anh hùng một đao giết chết Ngao Bái, bọn tại hạ khâm phục vô cùng ! Có điều bọn tại hạ chưa ai biết mặt. Làm thế nào để chứng thực các hạ là Vi anh hùng. Nếu các hạ mạo xưng lão nhân gia, lừa gạt bọn tại hạ thì sao ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Các hạ nói vậy cũng có lý. Bây giờ các hạ muốn tại hạ phải làm gì cho các hạ tin tưởng ?

Phong Tế Trung nói :

- Tại hạ lớn mật muốn xin Vi anh hùng chỉ điểm mấy cao chiêu. Đến đệ nhất dừng sĩ ở Mãn Châu còn bị chết về tay tôn giá thì dĩ nhiên võ công của tôn giá chẳng phải hạng tầm thường. Chỉ cần thử một chút là biết rõ chân giả.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Được lắm ! Chúng ta chỉ tỷ thí chiêu thức, hễ điểm tới là thôi, đây không phải là cuộc chiến đấu để phân thắng bại.

Phong Tế Trung đáp :

- Đúng thế ! Xin Vi anh hùng nương tay, đừng đánh tại hạ đến trọng thương.

Vi Tiểu Bảo cười thâm nghĩ bụng :

- Phong đại ca trước nay ít nói mà y đóng kịch hay tuyệt.

Chàng liền nói :

- Lão huynh bất tất phải khách sáo. Biết đâu tiểu đệ chưa phải là đối thủ của lão huynh.

Gã giơ tay trái lên, tay mặt nhẹ nhàng đánh ra một chưởng. Gã ra chiêu nửa vờ, bàn tay xoay thành vòng tròn phóng chênh chếch đi. Đây chính là chiêu "Vô sắc vô tướng" trong "Bát nhã chưởng" mà Trùng Quan đã truyền thụ cho gã.

Phong Tế Trung biết nhiều hiểu rộng, reo lên :

- Tuyệt diệu ! Thật là tuyệt diệu ! Đây là "Vô sắc... gì gì, một cao chiêu trong Bát Nhã chưởng.

Y vung tay lên đón chưởng rồi hất ngửa người về phía sau cơ hồ té nhào.

Phát chưởng của Vi Tiểu Bảo sự thực chẳng có một chút nội lực nào

Gã cười đáp :

- Các hạ nói đúng đó. Đây chính là chiêu "Vô sắc vô tướng"

Tiếp theo gã đưa tay trái chênh chếch lên từ góc dưới mé tả qua góc trên mé hữu. Đột nhiên năm ngón tay biến thành trảo chụp xuống.

Phong Tế Trung lại la lên !

- Trời ơi ! Đây là chiêu "Linh thúu thỉnh kinh" trong Bát Nhã chú.

Y đứng xoạc chân ra, từ từ đẩy hai tay về phía trước. Gan bàn tay y khẽ đụng vào đầu ngón tay Vi Tiểu Bảo . Lập tức y rú lên một tiếng "úi chao" rồi lộn người đi ba vòng.

Trong lúc Phong Tế Trung lộn người, y vận nội lực để lúc đứng lại thành mặt mũi đỏ gay, chẳng khác gì đã uống đến mười bảy, mười tám chén rượu mạnh.

Phong Tế Trung đứng lên người lảo đảo rồi té xuống. Y xua tay nói :

- Không! không được rồi .. Tại hạ không dám tỷ đấu nữa. Xin chịu đầu hàng. Vi anh hùng ! Đa tạ anh hùng đã tha mạng.

Vi Tiểu Bảo chấp tay nói :

- Đa tạ lão huynh đã có ý nhường nhịn.

Gã vừa nói vừa nheo mắt nhìn Phong Tế Trung

Nhưng Phong Tế Trung đóng kịch rất kín đáo. Vẻ mặt vừa tỏ vẻ buồn rầu, vừa cảm kích, lại ra chiêu khâm phục Vi Tiểu Bảo .

Từ Thiên Xuyên rảo bước tiến ra nói :

- Vi anh hùng bản lãnh kinh người . Tiếng đồn quả không ngoa. Tại hạ cũng xin lãnh giáo mấy chiêu.

Vi Tiểu Bảo lại đáp :

- Hay lắm !

Gã tiến gần lại, hai tay đặt chéo nhau. Một tay toan nắm lấy trước ngực bên trái, một tay chụp vào cạnh sườn bên phải đối phương. Đây là một chiêu trong "Niêm hoa cầm nữ thủ", thuộc loại võ công thượng hạng của phái Thiếu Lâm.

Từ Thiên Xuyên ra tỷ đấu cùng Vi Tiểu Bảo cốt ý để mua vui. Nhưng gã thấy chiêu cầm nã thủ pháp của gã rất cao minh thì không khỏi ngấm ngấm bội phục, nghĩ thầm :

- Vi hương chủ quả là nhân vật thông tuệ phi thường. Y học võ công tiến bộ rất mau chóng!

Lão có biết đâu Vi Tiểu Bảo ra chiêu thức giống hệt, mà thực ra không có chút nội lực nào. Dù lão có bị gã chụp trúng cũng chẳng tổn thương gì

Từ Thiên Xuyên thân hình bé nhỏ thấp lùn, sở trường về những đòn võ công cầm nã mau lẹ. Lão liền thi triển bản lĩnh chuyên môn của mình để chiết chiêu với Vi Tiểu Bảo .

Đau khi trao đổi vài chiêu, hai người nắm lấy tay nhau. Từ Thiên Xuyên "ối" lên một tiếng. Tay mặt lão mềm rũ xuống, giả vờ xương tay bị trật khớp. Lão nói :

- Tại hạ xin chịu đầu hàng.

Lão lùi lại hai bước. Tay trái tự nắm lấy tay mặt rút ra co lại làm như đặt xương vào đúng khớp trở lại.

Thủ pháp đặt lại khớp xương cho đúng nguyên là môn công phu thượng thặng trong cầm nã thủ. Từ Thiên Xuyên lúc cư động làm theo đúng phương pháp, không dám cầu thả, coi rất ngoạn mục.

Tiếp theo bọn Phàn Cương, Huyền Trinh đạo nhân, Tiền Lão Bản lần lượt ra xin tỷ đấu.

Vi Tiểu Bảo vẫn sử những chiêu thức thượng thặng của Trùng Quan đã truyền thụ cho để tỷ đấu với họ.

Ba người bọn Phàn Cương đấu với gã hoặc ba, bốn chiêu, hoặc bảy, tám chiêu rồi đều chịu thua hết.

Cao Ngạn Siêu nói :

- Bữa nay thấy Vi anh hùng thi triển những cao chiêu thực được mở rộng tầm mắt. Sau này có dịp Vi anh hùng qua núi Phục Ngưu nếu không rẻ bỏ xin mời vào hàn huyên mấy bữa.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ sẽ đến quấy nhiễu các vị.

Quần hùng khom lưng thi lễ rồi dắt ngựa ra tới đầu thị trấn mới nhảy lên đông tuốt. Bọn họ không dám lên ngựa trước mặt Vi Tiểu Bảo là tỏ ra cung kính đến cùng cực.

Trịnh Khắc Dĩnh thấy tình trạng này khi nào còn giám hống hách mà không đem lòng kính phục ? Hắn tiến lại trước mặt Vi Tiểu Bảo ngỏ lời tạ ơn.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Trịnh công tử bất tất phải khách sáo. Tại hạ bất quá gặp ngày hên vận, đánh ầu đánh ta, không ngờ thắng được bọn chúng. Kể về võ công thực thì tại hạ còn kém công tử xa lắm.

Gã nói mấy câu này là đúng sự thực, nhưng Trịnh Khắc Dĩnh lại cảm thấy là luận điệu trào phúng rất cay cực cho hắn. Bất giác mặt thẹn đỏ bừng.

Tối hôm ấy đoàn người đi về phía nam đến Hiếu Huyện liền tìm vào quán trọ.

Cửu Nạn sai A Kha ra ngoài rồi hỏi Vi Tiểu Bảo :

- Bọn người diễn kịch lúc ban ngày phải chăng đều là bạn hữu với người ?

Nên biết Cửu Nạn là tay võ công xuất quỷ nhập thần. Bọn Phong Tế Trung, Từ Thiên Xuyên giả vờ đóng kịch chỉ lừa gạt được Trịnh Khắc Dĩnh cùng A Kha, chứ khi nào có thể che mắt cao nhân nơi cửa phật ?

Vi Tiểu Bảo biết trò hề của mình đã bị Cửu Nạn phanh phui ra, gã cười đáp :

- Bọn họ không thể kể là bạn hữu với đệ tử được.

Cửu Nạn hỏi :

- Bọn người đó đều võ công trác tuyệt, sao lại chịu giở trò giỡn ra với người .

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Có lẽ bọn họ không quên nhìn thái độ kiêu căng hống hách của Trịnh công tử, nên mượn tay đệ tử làm trò để cảnh cáo nét kiêu căng của y.

Cửu Nạn thấy gã nói có lý, cũng khen ngợi :

- Mấy chiêu Bát Nhã chuông và Niêm hoa cầm nã thủ người sử rất đúng cách.

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Đó là mấy miếng để loè người . Xin sư phụ đừng nhắc tới nữa.

Trong lúc hai người đang nói chuyện lại nghe tiếng ngựa hí và tiếng người huyền nao. Một đoàn kỵ mã rất đông tìm vào ngủ trọ.

Một người đứng giữa nhà lớn tiếng :

- Tìm cho một gian phòng hảo hạng. Còn ngoài ra những phòng thường cũng được.

Vì Tiểu Bảo nghe thanh âm bất giác mừng thầm trong dạ vì gã đã nhận ra đây là tiếng nói của Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân ở Mộ Vương Phủ.

Lại nghe điểm tiếu nhị nói :

- Xin khách quan cứ yên tâm. Những phòng ốc trong tiểu điểm đều rất gọn gàng và sạch sẽ. Tiểu điểm xin bảo đảm không có chuột bọ, muỗi rệp. Mời khách quan qua bên này.

Vì Tiểu Bảo hỏi Cửu Nạn :

- Sư phụ ! Chúng ta có đi giết Ngô Tam Quế không ?

Cửu Nạn đáp :

- Chuyển đi này ta bị thương khá nặng, cần tìm nơi tĩnh dưỡng trong vòng một tháng để trở lại lành mạnh như thường rồi hãy quyết định. Nếu không, dọc đường lại gặp địch nhân, ta chưa thể ra tay chống cự, mà để cho người hành động bừa bãi thì Thiết Kiếm môn của chúng ta chẳng còn thể thống gì nữa.

Bà nói tới đây cũng không nhịn cười được.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Dạ ! sư phụ cần giữ thân mình cho lành mạnh là điều khẩn yếu.

Gã lấy gói trà Long tinh thượng phẩm ở trong túi ra hãm một chung đưa lại nói tiếp :

- Chờ ngày sau đệ tử học được võ công của sư phụ rồi có gặp địch nhân sẽ động thủ một cách đàng hoàng. Sư phụ hãy ở nhà để đệ tử ra chợ mua mấy thứ rau tươi quả ngọt.

Đoạn gã ra khỏi phòng, thấy A Kha cùng Trịnh Khắc Đẳng đang song vai vừa đi vừa nói chuyện rất thân thiết.

Cơn ghen tự đáy lòng nổi lên, Vi Tiểu Bảo lẽo đẽo theo sau hai người .

A Kha chợt quay đầu lại hỏi :

- Người theo chúng ta làm chi ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Không phải tiểu đệ đi theo sư thư đâu mà là đi mua rau cho sư phụ.

A Kha nói :

- Hay lắm ! Trịnh công tử ! chúng ta đi sang bên kia chơi.

Cô vừa nói vừa giơ tay trở về phía một trái núi nhỏ ở mé tây thành.

Vi Tiểu Bảo ghen tức vô cùng nói móc :

- Coi chừng nghe ! Đừng để chạm trán bọn sơn vương, tiểu đệ không rảnh để đi cứu các vị đâu.

A Kha lườm gã hỏi :

- Ai cầu người đi cứu bọn ta ?

Trịnh Khắc Đẳng biết gã có ý bới móc chuyện xấu xa của mình bữa trước, trong lòng căm hận vô cùng. Hắn hắng dặng một tiếng nhưng không nói gì, rảo bước đi ngay.

Vi Tiểu Bảo thấy hai người đi mỗi lúc một xa, gã chợt nghe tiếng A Kha cười khanh khách ra chiều đắc ý, thì trong lòng lại khích động. Gã thò tay vào ống giấy rút dao trủy thủ, những muốn rượt theo đăm cho Trịnh Khắc Đẳng một dao chết tươi cho hả giận.

Nhưng gã vừa bước đi hai bước lại nghĩ bụng :

- Nếu xảy cuộc đánh nhau thực sự thì ta không phải là đối thủ của bọn chúng.

Gã đành nín nhịn ra chợ mua trái cây, nấm hương, mộc nhĩ, rau xanh đem về quán trọ.

Gã thấy A Kha và Trịnh Khắc Sảng chưa trở về lại tưởng tượng đến lúc này hai người đang nói chuyện yêu thương ở nơi vắng vẻ. Gã không nhịn được, bất giác lớn tiếng thoá mạ chửi bâng quơ.

Đột nhiên có người đến vỗ vai rồi ôm lấy gã cười hỏi :

- Vi đô thống ! Ông bạn cũng ở đây ư ?

Vi Tiểu Bảo nhìn lại thì ra quan ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long . Gã mừng như bắt được cửa, vừa cười vừa reo lên hỏi :

- Sao Đa đại ca cũng đến đây ?

Gã lại thấy mười mấy người đứng ở phía sau Đa Long đều là ngự tiền thị vệ, nhưng ăn mặc theo kiểu lính thường.

Bọn thị vệ nhận ra Vi Tiểu Bảo cũng vui sướng nở mặt nở mày nhưng không dám bước lại tham kiến.

Đa Long khẽ nói :

- Nơi đây rất phức tạp, mời huynh đệ vào phòng tại hạ nói chuyện.

Nguyên bọn họ cũng trọ trong khách điểm này.

Vi Tiểu Bảo theo Đa Long vào phòng rồi, bọn thị vệ nhất nhất đến trước mặt gã làm lễ tham kiến.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Được rồi ! được rồi !

Gã lấy ra tấm ngân phiếu ngàn lạng bạc đưa cho chúng nói tiếp :

- Các anh em cầm chút tiền này đi uống rượu nghe.

Bọn thị vệ đã biết vị phó tổng quản này vốn là tay hào phóng, cứ hể gặp gã là có phần nhờ. Chúng liền hoan hỷ tạ ơn lui ra.

Đa Long khẽ nói :

- Có bọn nghịch tặc bí mật mưu đồ làm phản. Chúng mở cuộc đại hội tại phủ Hà Gian để bàn việc. Đức hoàng thượng hay tin phái bọn thuộc hạ đến đây ngấm ngấm mở cuộc điều tra.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm :

- Cơ quan tình báo của tiểu Hoàng đế quả nhiên bén nhạy.

Gã liền khẽ đáp :

- Tại hạ cũng vì vụ đó mà tới đây. Nghe đâu lần này bọn chúng mở cuộc đại hội kêu bằng "Sát qui đại hội".

Đa Long giơ ngón tay cái lên nói :

- Khiếp quá ! khiếp quá ! Chẳng có một việc gì là qua được tai mắt Vi đô thống.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Đa đại ca đã điều tra được tin tức gì xác thực chưa ?

Đa Long đáp :

- Tại hạ đã cho hai người anh em trà trộn vào cuộc đại hội và hay được bọn chúng muốn đối phó với Ngô Tam Quế. Mỗi tỉnh cử ra một vị minh chủ. Hay ở chỗ tên tuổi những minh chủ đều biết rõ rồi.

Vi Tiểu Bảo cố ý hỏi lại :

- Là những ai vậy ?

Đa Long đáp :

- Minh chủ ở tỉnh Vân Nam là Mộc Kiếm Thanh, ở Phúc Kiến là con thứ của Trịnh Kính tên gọi Trịnh Khắc Sảng.

Rồi hắn nói thêm danh tự mấy vị minh chủ nữa.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Chúng có nhận diện được bọn Mộc Kiếm Thanh, Trịnh Khắc Sảng không?

Đa Long đáp :

- Vì lúc đêm tối nên mấy người anh em không nhìn rõ mặt mà cũng không dám lại gần coi.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Hoàng thượng còn dặn gì nữa không ?

Đa Long đáp :

- Hoàng thượng là bậc thánh minh, thần cơ diệu toán không ai bì kịp. Đa đại ca ! Khi đại ca trở về xin tâu lại Hoàng thượng là nô tài Vi Tiểu Bảo điều tra xong vụ này sẽ lai kinh diện tấu.

Đa Long đáp :

- Dạ dạ ! Vi đô thống đốc dạ trung quân lập nên công lớn, nhất định sẽ được Hoàng thượng phong thưởng.

Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói :

- Nếu có công lao há chẳng là đánh giá cho cả bọn ngự tiền thị vệ chúng ta? Bây giờ có việc này phiền các vị một phen tân khổ.

Quần thị vệ đứng ngoài cửa phòng chầu chực nghe tiếng đồng thanh hô :

- Đô thống đã có việc sai bảo, dĩ nhiên bọn nô tài phải hết lòng.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Vụ này người nói ra thật tức đến chết người . Tại hạ có một cô bạn. Hiện giờ bị một tên tiểu tử hoạt đầu đang quyến rũ!

Gã nói tới đây, quần thị vệ đã khí tức xông lên đến cổ, chúng ngoác miệng ra mà thoá mạ :

- Tổ bà nó ! Tên tiểu tặc nào mà lớn mật, dám đụng đến người của Vi đô thống ? Bọn nô tài phải xé xác gã ra lập tức.

Vi Tiểu Bảo chậm rãi nói :

- Bất tất phải giết hẳn. Các vị chỉ cho hắn ăn đòn một phen là tại hạ đã hả giận rồi. Gã tiểu tử này cũng chỉ là bạn hữu của tại hạ, không nên đánh hắn bị trọng thương. Nhất là chớ đụng đến vị cô nương kia.

Bọn thị vệ cười đáp :

- Dĩ nhiên bọn nô tài hiểu rõ điều đó. Còn ai dám đắc tội với một vị hảo cô nương của đô thống đại nhân ?

Vì Tiểu Bảo nói :

- Hai người hiện đang đi về phía tây. Các vị động thủ với tên tiểu tử kia một lúc, rồi tại hạ giả vờ đến cứu viện đánh đuổi các vị chạy đi. Khi đó các vị nhường nhịn tại hạ để ý trung nhân hài lòng và tại hạ mới có thể diện với cô.

Bọn thị vệ cười ồ, đồng thanh đáp :

- Đô thống đại nhân sai khiến bọn nô tài làm việc này thật là thú vị.

Đa Long cười nói :

- Các anh em đi làm cho nên việc và luôn luôn phải nhớ hành động cho thận trọng, nếu để bại lộ cơ quan là Vi đô thống không chơi với các vị nữa.

Quần thị vệ cười đáp :

- Đã là công việc của Vi đô thống thì dù bọn nô tài có phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, cũng quyết không lùi bước.

Một tên thị vệ cười nói :

- Mẹ kiếp ! Gã tiểu tử kia đi trêu ghẹo người bạn lòng của Vi đô thống khiến cho bọn nô tài không thể nhìn được. Chẳng thà hấn giõn cột với má má nô tài, thường khi nô tài cũng chưa cần liều mạng với hắn.

Mọi người nghe nói đều cười rộ.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười nói :

- Anh em nói khẽ chứ ! Đừng để người ngoài nghe biết chuyện.

Quần thị vệ lên chân xuống tay, cười nói âm ỹ, rần rộ kéo đi.

Vì Tiểu Bảo cầm giỏ rau giao cho nhà bếp, thưởng chúng năm đồng cân bạc và dặn chúng làm cơm canh cho tinh khiết ngon lành.

Đoạn gã thủng thẳng ra ngoài khách sạn đi về phía tây.

Vì Tiểu Bảo đi chừng hơn một dặm đã nghe tiếng quát tháo cùng tiếng thoá mạ om sòm.

Gã ngừng đầu nhìn ra xa thấy mấy chục người tay cầm binh khí đang đánh nhau kịch liệt. Gã lẩm bẩm :

- Thăng lỏi này đao để thật ! Hắn phải địch với một số đông mà vẫn còn chống chọi được.

Vì Tiểu Bảo từ từ tiến gần lại. Bất giác gã giật mình kinh hãi vì thấy bọn thị vệ vây một lũ bảy tám người đang chiến đấu rất hăng hái.

Bảy, tám người này đều tựa lưng vào bức tường thành để chiến đấu.

Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ lại thì ra bọn Mộc Kiếm Thanh, Ngô Lập Thân ở Mộc Vương phủ.

Một vị cô nương nhỏ tuổi đứng bên Mộc Kiếm Thanh, tay cầm song đao đối địch, đầu tóc rũ rượi.

Hai người đứng trên đầu tường cầm tay nhau coi cuộc chiến đấu. Chính là A Kha và Trịnh Khắc Đẳng.

Vì Tiểu Bảo vừa tức lại vừa buồn cười, miệng lẩm bẩm :

- Con mẹ nó ! Đánh lầm người rồi. Chắc là chúng nó thấy Mộc công tử đi với cô kia, chẳng phân rõ xanh đỏ trắng vàng đã nhào vô động thủ liền.

Ga lại thấy Đa Long tay cầm thanh quý đầu đao đứng ở phía sau đốc chiến, liền đến bên y, khẽ nói :

- Đánh lầm người rồi ! Hai người đứng trên đầu tường ỉa mới đúng.

Gã dứt lời lập tức lảng ra chỗ khác.

Đa Long hô lớn :

- Không phải rồi ! Trời ơi ! Người quen cả đây mà. Té ra kẻ thiếu nợ không phải các vị này. Anh em hãy lùi lại nhường lối cho các vị đi

Quần thị vệ nghe nói tới tấp lùi lại.

Bọn Mộc Kiếm Thanh, Ngô Lập Thân ít người , cơ hồ không địch lại. Họ cho là mình bị lộ hình tích nên bọn quân Thanh này đến tróc nã. Bây giờ thấy bên địch lùi lại tha mình đi thì còn gì hay hơn nữa.

Ngô Lập Thân chợt nhìn thấy Vì Tiểu Bảo, la thăm :

- Thật là then đến chết người . Phên này lại được Vi ân công cứu mạng không thì chết ráo. Mình chẳng có chi đáng kể, nhưng tiểu vương gia mà lọt vào tay bọn Thát Đát thì dù mình muôn thác cũng chưa đủ đền tội.

Lúc này lão không tiện nhìn nhận Vi Tiểu Bảo, liền cùng bọn Mộc Kiếm Thanh hối hả ra khỏi cửa thành, chạy về phía bắc.

Vi Tiểu Bảo nhảy lên đầu tường hỏi A Kha :

- Sư thư ơi ! Họ làm gì mà đánh nhau dữ thế ? Bọn chúng là ai vậy ?

A Kha đáp :

- Ta biết đâu đây ? Bọn quan binh này bảo là bọn kia thiếu nợ.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Chúng ta về quán trọ thôi, kéo sư phụ mong đợi.

A Kha đáp :

- Người về trước đi rồi ta về sau...

Cô chưa dứt lời, bọn thị vệ đã chạy tới nơi. Một tên trở vào Trịnh Khắc Sảng hô lớn :

- Hắn đây rồi ! Kẻ thiếu tiền chính là thằng cha này.

Vi Tiểu Bảo khẽ nói :

- Trịnh công tử ! Sư thư ! Chúng ta chạy lẹ đi thôi. Bọn quan binh Thát Đát thường làm càn làm bậy. Dây vào với họ là phiền lắm đấy.

A Kha cũng ngấm ngấm sợ hãi nói theo :

- Phải rồi ! Chúng ta nên về quách.

Lại thấy tên thị vệ xông lên nhìn vào mặt Trịnh Khắc Sảng nói :

- Hôm qua người đến thưởng ngoạn các hoa cô nương trong kỹ viện ở phủ Hà Gian, còn thiếu ta một vạn lạng bạc. Biết điều thì mau mau trả đi.

vietkiem.com